

Közzétette: Záhonyi Dezső

2012. szeptember 07. péntek, 14:00

Grandpierre Attila, a legendás Vágtázó Halottkémek (VHK) együttes, majd az utódzenekarok a Vágtázó Csodaszarvas és a Vágtázó Életer? vezet?je így vélekedik az alkohol és a zene kölcsönhatásáról:

"Régebben el?fordult, hogy koncert el?tt ittunk a barátaimmal, mert mindig nagyon jól éreztük magunkat, és ehhez gyakran hozzátartozott az ital. De én jöttem rá els?nek a zenekar tagjai közül, hogy árt nekem, illetve nem teszi lehetővé azt a frisseséget, fürgeséget, rálátást, azt a képességet, hogy igazán tudjak figyelni - hogy ne az legyen, amire beállítódok, hanem meg tudjak sejteni olyan zene közben felmerül? érzéseket, amikben tényleg ott üzen valami, és ehhez nagyon kell figyelnem, minden porcikámnak figyelnie kell, életre-halálra figyelni a sejtjeimmel is a szédít? kozmikus elmében felt?n? sugallatokat. Ezt akadályozza meg az alkohol, igazából nem megkönnyíti a feladatot, hanem leegyszer?síti, csökkenti a kihívást, hiába minden nimbusza, hiába minden lelkesedés, amit sokan az italba vetnek: „na meg kell innom pár sört, attól leszek jó hangulatban”. Én is próbálkoztam, megittam ennyit, annyit, amennyit, és rájöttem, hogy se a kicsi, se a sok, se a középállapot nem igazán jó. Mindegyik elvesz valamit. És az az igazi egyébként, amikor az ember attól, hogy zenél - és közben teljesen tiszta ebben az értelemben -, érzi azt a teljes extázist, felfokozott életet, amiért zenélünk".

[Quart](#)

Délhír ajánlat: Aki még nem hallgatott VHK-t (vagy az utódzenekarait), javasoljuk, tegye meg minél el?bb. Semmihez sem hasonlítható, teljesen magával ragadó, mágikus zenei világról van szó. Nem kicsi azoknak a száma, akik szerint a VHK minden id?k egyik legjobb együttese a világon.